

— За общинскитѣ пари, — обади се Митю Ванкинѣ.

— Ами ако те дамъ въ сждѣ за обида и клевета? — сопна се Андонѣ.

— Плашишъ гаргитѣ, — каза Балю. — Защо тогава лежа година и половина?

— Бальо! — изгледа го заплашително Андонѣ. — Ти ще приказвашъ само когато те питатъ!

— Ей че го рече

Тукъ дѣдо Кръстю се окуражи внезапно, закла-ти се, рѣдкитѣ му мустачета мръднаха и цѣлъ снопъ бръчки разрѣзаха челото му.

— Ти... знаемъ те, вагабонтино!.. Толкова кжщи дето затвори... — Той млъкна, гнѣвътъ го задуши. Андонѣ сви рунтавитѣ си песници.

— На тебе направилъ ли съмъ нѣщо лошо? — попита той съ разтреперанъ гласъ. — Кажй, направилъ ли съмъ ти нѣщо лошо?

— Кжде е сина ми, бре харсъзино?... Ухъ, тепегъозъ съ тепегъозина му.

— На сина ти азъ не съмъ му кривъ, чу ли? Кой каквото е бъркалъ, да си го сърба!

— И на Дишлийчето, и на Анго Колевъ, и на Петърчето... не си кривъ, а?

— Не съмъ.

— А кой ти предаде, Юдо?... Не билъ кривъ, а? — обърна се той къмъ другитѣ — ... Не билъ кривъ?... Гробътъ дано го изправи макаръ, вагабонтинъ съ вагабонтина му... прати децата ни да гниятъ изъ затворитѣ...

Дѣдо Кръстю не завърши. Андонѣ се опули, ругатнята го плисна като помия. Той се отмѣсти назадъ и, преди другитѣ да се досѣтятъ, замахна съ тежката си ржка и удари стария по главата. Дѣдо Кръстю изохка диво и се люшна върху мръсния подъ. Андонѣ дигна втори пжтъ, и се задържа за